

[Finansministeren.]

som på, at det ville dog betyde en omkostningsforøgelse for de producerende virksomheder.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til det udvalg, som tinget har nedsat angående forslag til lov om afgift af chokolade- og sukkervarer m. m. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om hunde.

(Lovforslaget (nr. 149) findes i tillæg A. sp. 3025, fremsættelsen i tidenden sp. 2603).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Albertsen: Det forslag, som justitsministeren er kommet med vedrørende en ændring af hundeloven, burde umiddelbart fremkalde sympati og begejstring. Man ophæver en afgift, man undgår en besværlig administration, så hundeejerne skulle råbe hurra og hundene vel logre med halen af glæde over det, der her sker.

Der er dog et par ting, som vel nok skal ind i billedet, når man vurderer lovforslaget. Det, justitsministeren gør, er jo at optræde som veldædig på andres bekostning, idet det jo ikke er en afgift, der har betydet penge i statskassen, det har været en afgift, der gik i kommunernes kasser. Man fik derved et beløb ind, som man vel regnede med var rimeligt på baggrund af de gener, som hunde trods alt giver. Der er altså tale om at være venlig, men lade andre betale regningen.

Nu har justitsministeren og justitsministeriet jo retteligen gjort det, at de har forespurgt hos kommunerne, hvordan de stiller sig til ophævelse af afgiften, og i det materiale, vi har fået i de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, oplyses det, at man

stort set ikke har ønsket, at afgiftsopkrævningen alene skulle være en kommunal opgave. Jeg ville imidlertid gerne have, om vi under det udvalgsarbejde, som jeg foresætter vi skal have, beskæftiger os lidt med dette problem, for tid efter anden peger man jo på, at kommunerne må have frihed og ret til at bestemme mange ting. Det lægges der jo bl. a. stærkt op til i den kommende kommunalreform:

I øvrigt kan man vel sige, at lovforslaget her kommer i kølvandet af kommunalreformen, for ordningen har jo hidindtil været sådan, at det kun var i købstadkommunerne og i de større kommuner, der blev opkrævet afgift, og man har ikke opkrævet afgift i sognekommunerne. Den ny kommunallov ville altså her skabe ændringer og enten medføre, at man totalt skulle ophæve afgiften, hvad jo forslaget går ud på, eller at de steder, hvor der ikke hidindtil har været betalt afgift, skulle der betales afgift for fremtiden.

Det var vel rimeligt, om man lod de kommuner, der måtte ønske det, opkræve en sådan afgift. For Københavns kommunes vedkommende er der jo tale om et provenutab, som nærmer sig $\frac{1}{2}$ mill. kr., og jeg tror egentlig ikke — jeg ved godt, det måske ikke lyder særligt populært, men jeg tror faktisk, det er rigtigt — jeg tror egentlig ikke, at dette, at man har betalt en større eller mindre afgift for at holde en hund, er noget, der har fremkaldt irritation eller surhed hos hundeejerne. De mennesker, der ønsker at holde hund, vil gerne ofre et eller andet beløb på det, og det er det, man har gjort. Det, der måske navnlig har irriteret i så henseende, har vel været besværet med at komme hen hos politiet. I den forbindelse er det selvfølgelig rigtigt, at det er et irritationsmoment, at kostbar arbejdskraft og en mangelvare som politiet og politibetjentene skulle bruge tid og kræfter på opgaver på at afgøre, om en hund nu var over eller under 42 cm. Det kunne jo nok synes at være lidt af en form for tidsspilde.

Jeg synes, det var rimeligt, om vi her overlod til kommunerne at afgøre, om de ville opkræve en sådan afgift. Jeg kunne tænke mig, det kun ville være ganske få, der ønskede det, og det ville selvfølgelig kun være de steder, hvor der er tale om